

Jylland. Der er, som sagt, to saadanne Jernbaner, den ene er en Længdebane og den anden en Tverbane, og med Hensyn til disse to Baner tager jeg ikke i Betænkning at sige, at i hvorvel ganske vist Længdebanen er en jydsk Bane, saa er Tverbanen det ligesaa fuldt, ja den er maaskee den jydskste af disse to Baner, om jeg tør vove dette Udtryk, og jeg skal forklare, hvorfor jeg siger det. Naturen har adskilt det østlige Jylland og det vestlige Jylland; den har længe gjort denne Adskillelse, og Menneffene have længe forsømt at overvinde denne Adskillelse (Tscherning: Hør!). Denne Adskillelse hører ikke til dem, om hvilke det kan siges, at fordi Naturen har adskilt disse Dele, derfor maae Menneffene ikke forbinde dem, tværtimod, det er en Adskillelse, om hvilken vi maae sige, at hvor Naturen har grundet en saadan, der er det Menneffenes Sag at overvinde den. Det har, som sagt, vareet meget længe, inden man ved Veivæsenet har begyndt at overvinde Adskillelsen, og jeg paastaar, at det er i sin Orden, at man nu ved en Jernbane netop gør Sit til at forbinde, hvad Naturen har adskilt, men hvad der trænger til Forbindelse, og hvad der bør forbindes. Dermed vil jeg ingenlunde sige, at denne Forbindelse skal være en ensidig Forbindelse; jeg lægger Vægt netop paa denne indre Concentration af Jylland; men denne Tverbane har og i andre Henseender sin Betydning. En æret Rigsdagsmand (Chr. Jensen) talte igaar om, at Forbindelsen gik Syd paa og imod Vest, ja, men jeg tilføier ogsaa mod Øst, og ligesom Længdebanen jo naturligvis netop skal jævne og lette Forbindelsen fra Nord imod Syd, saaledes skal Tverbanen jævne og lette Forbindelsen imod Vest og Øst. Lad os tage Forholdet, som det er, og jeg vil da spørge, om Nogen kan overse, at saalænge Aggercanal er aaben, saa har det sin store Betydning med Hensyn til Forbindelsen med England og Norge, om der kommer en Jernbane, som udmunder i Venø-Bugten, saa nær altsaa ved Ottesund, hvor der maaskee hele Aaret igjennem ikke fryser til. Derfor som Nogen vil sige: Vi vide ikke, hvor længe Aggercanal holder sig aaben, saa svarer jeg, der er heller Ingen, der veed, om den luk-

ker sig, men lad os forudsætte, at den lukker sig, skulde det saa være uden Betydning, at 100,000 Besterjyder paa denne Maade faae en let og god Forbindelse med Aarhus, med Jyllands Østlyst og derigjennem med Korsør, Slensborg o. s. v. Naar den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) siger: hvorfor skulle vi ikke gaae den „korteste“ og „billigste“ Vej fra Aarhus til Venø Bugt — han har jo selv stillet et saadant Forslag og sat en meget snæver finantiel Begrænsning dertil, saa, naar han har opfordret mig til med denne snævre Begrænsning ikke blot ogsaa at gaae til Randers, men endog Halvveien til Ghina, saa viser jo dette bedst, at denne Opfordring ikke er alvorligt meent, men at derimod hans alvorlige Tanke er at give mig et Snørlov paa, som skulde holde mig indenfor de snævest mulige Grænser — jeg siger, naar den ærede Rigsdagsmand spørger, hvorfor skulle vi ikke gaae den korteste og billigste Vej fra Aarhus til Venø-Bugten, saa hænger dette sammen med den ærede Rigsdagsmands særegne Opfattelse af Jernbaner. Den ærede Rigsdagsmand har vistnok meget tidlig talt om Jernbaner i Jylland, men naar han har omtalt det, som han ansaae for den væsentligste Opgave, og som burde understøttes med Statens Midler, saa har han, hvis jeg ikke meget feiler, villet have en vestlig Højderysbane, han har villet — om jeg maa bruge det Udtryk, som jeg troer han selv har indført — villet bygge Havne og Floder paa Heden (Tscherning: Hør!). Ja dette er det ærede Medlems poetiske og billedlige Udtryk, men jeg paastaar, at dersom den ærede Rigsdagsmand nogensinde faaer et Folkething og et Landssting og en Regjering til at vortere Millioner til at bygge disse Floder og Havne paa Hederne, saa er der ikke længere sund Sands tilbage i Landet. Skulle vi endelig tale i Billedsproget, ja, saa mindes jeg her om et Billede, som for lang Tid siden er brugt af en berømt Mand om Floder. Pascal kaldte Floderne „vandrende Veie“; — men der er den Forskiel, at Floderne have lært at vandre af Vorherre og de vandre for deres egen Glædes Skyld, undertiden nytte de ogsaa Menneffene, men Floderne, som de flyde, flyde